

Sexagesima

Ez 2,1 – 3,9

16.2.2020

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi, kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Hospodine, buď mi skálou záštitou, buď opevněným domem pro mou spásu.
Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, veď mě pro své jméno a doved' mě k cíli.

Píseň: 260

Čtení: Iz 40, 1-11

Píseň: 284

Kázání: Ez 2,1 - 3,9

Prorok Ezechiel prorokoval ve velmi těžké době. Severní Izraelské království bylo vyvráceno. Jižní Judské sice ještě odolávalo náporu nepřátel, ale Ezechiel byl odvečen spolu se svými souvěrci do Babylonu. Jen z doslechu slyšel o tom, jak byl Jeruzalémský chrám vypálen a zbořen. Jen z doslechu slyšel o tom, že lid Judského království byl také odvečen do zajetí. Chaos, rezignace, vzpomínky na to, jak to kdysi bývalo.

Chrám je zbořen. Místo setkávání s Hospodinem je vypleněno. Kde zazní naše modlitby, kde budeme moci dělat oběti, možná se ptají izraelští? Rozvrat hodnot, rozvrat všech zvyklostí, všeho, co dávalo jakžtakž smysl. Ezechielovi, jehož jméno je příznačné – „Bůh je má síla“, nebo by se dalo přeložit „Hospodin posiluje“ – je dán nelehký úkol od Hospodina. Jdi a říkej, co já ti ukážu.

Kniha Ezechiel je náročná k porozumění. Prorok mluví v obrazech, které se zdají, že jsou výplodem chorého člověka. Obrazy, které nám Ezechiel předkládá, zrcadlí setkání proroka s Boží přítomností v jeho slovu.

Ne náhodou tento text je vybrán pro dnešní neděli. Je doba masopustní, která otvírá pašijní období. Doba před Velikonocemi, kdy si připomínáme zápas s temnými silami Ježíše z Nazaretu, zvaného Kristus. Zápas s mocnostmi zla, nemocí, smrti, chaosu, zániku. Doba, kdy víc než kdy jindy si připomínáme svá temná místa ve svých srdcích, myslích i skutečích.

Řekl mi: „Lidský synu, postav se na nohy; budu s tebou mluvit.“ Bůh chce, abychom se postavili na nohy, tedy zpozorněli. Přichystali se k chůzi či běhu, k pohybu. Na místě nemůžeme zůstat. To nikam nevede. Ezechiel nesmí zůstat na místě. Nesmí zůstat sklíčeně sedět, být zhroucen. Hospodin jej vyzývá, aby zpozorněl a připravil se k službě.

Jakmile ke mně promluvil, vstoupil do mě duch a postavil mě na nohy. Neměli bychom přehlédnout, že to, co způsobilo Ezechielovo povstání, není jeho síla nohou, ale promluva toho, jenž jej volá. Tedy samotného Boha, který chce s Ezechielem i s námi vstoupit do rozhovoru. Slovo a duch od Hospodina, to nás staví na naše roztřesené nohy. Staví nás, kdykoli se hroutíme z marnosti světa a ze zděšení nad svými hříchy.

Řekl mi: „Lidský synu, posílám tě k izraelským synům, k těm bouřícím se pronárodům, které se vzbouřily proti mně. Ben adam, doslova syn z prachu, tak tento křehký člověk je označen, má jít a mluvit ústy Pána Boha, a to k ne ledajakým lidem. Jsou to *synové izraelští a bouřící se pronárody*. Jak bychom si přáli, abychom mohli mluvit k okolním lidem a tyto lidi oslovit! A máme za to, že Ezechiel má krásný úkol. Není tomu tak, neboť *Synové jsou zatvrzelí a mají tvrdé srdce*. Na to bychom neměli zapomínat, když se ptáme: Proč nejsou kostely plné těch, které jsme pokřtili, proč nás svět neposlouchá, proč cítíme ve světě neklid, proč je v naší politice chaos, proč se vše děje? A možná, že někoho napadne i otázka: Proč i já mám zatvrzelé srdce? Odpověď od Hospodina nedostaneme, jen napomenutí k otevřeným uším.

Tyto otázky však nemá Ezechiel řešit, má jít a mluvit, volat k *lidem tvrdých srdcí*, ať již jsou to synové izraelští – dnes bychom řekli křesťané, nebo ty pronárody – dnes bychom řekli sekularizovaný svět. Výsledek své činnosti má v rukou Hospodin.

Ty, lidský synu, se jich neboj, neděs se jich, toto napomenutí v našem přečteném verši zazní několikrát. Ezechiel se nemá bát toho, co na něj těžce doléhá. Nezám, posměšky, zdánlivě marná práce. Hospodin však Ezechiela, ale i nás nabádá, abychom si toho nevšímalí, aby nás to neuhnanulo, abychom pod tím nepadli. Tíha služby neleží jenom na nás, ale na tom, který nás poslal.

Ezechiel je vyvázán z výsledku prorokování, tedy výsledku jeho mise: *Ať poslechnou nebo ne, jsou dům vzpurný. Poznají však, že byl uprostřed nich prorok.* To je realita Božího lidu, přesto Pánu Bohu stojí a stálo za to do středu svého lidu neposlat jenom proroka, ale i svého Syna. Pro ty vzpurné a zatvrzelé posílá své posly, aby poznali. Nakonec posílá do jejich středu svého Syna Ježíše z Nazaretu.

Po tomto konstatování, které je plné obrazů utrpení, přichází další obraz. *Řekl mi: „Lidský synu, sněz, co máš před sebou, sněz tento svitek a jdi, mluv k izraelskému domu.“ Otevřel jsem tedy ústa a on mi dal ten svitek sníst. Řekl mi: „Lidský synu, nakrm své břicho a naplň své útroby tímto svitkem, který ti dávám.“ Snědl jsem jej a byl mi v ústech sladký jako med.* Ezechiel se nemá bát všech nářků, všeho zla, všeho, co na nás někdy útočí. Nemá se děsit našich nářků nad zkažeností světa, nad tím, kdo všechno nám ublížil, ty naše věčné stížnosti na druhé a na Pána Boha.

Ve svitku je napsáno vše, co nás trápí, co nás bolí, co znehybňuje naši mysl, ale i to, co jsme pokazili, co jsme přehlédli, co neudělali a měli udělat. To vše bude nakonec přeměněno. Naše bédování, naše nářky se promění. Bůh zde neříká, jak se to stane.

Ezechiel již ví, že v Boží moci je proměnit naše životy zapsané kdesi v nebesích. Pro něho všechna strast i hřích lidu se mění v sladký med. Ezechiel má hlásat změnu. Staré pominulo, hle je tu něco nového.

Čeká nás doba postní. Doba, kde máme sami v sobě rozpoznávat ten svitek, popsany ze všech stran. Doba, kdy máme vylévat před Pánem svá srdce, aby se mohlo naplnit slávou Boží.

Nebojme se tedy před Pánem vyznat nejeden hřích, nejedno selhání. Bůh díky svému lidskému Synu zvanému Kristus náš svitek, který je popsán ze všech stran, promění v život sladký jak med.

Amen.

Píseň: 321

Poslání:

Proto, bratří, vy, kteří jste svatí a máte účast na nebeském povolání,
hledte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše:
byl věrný tomu, kdo jej ustanovil, jako i `Mojžíš byl věrný v celém Božím domě'.
Ježíš je však hoden větší slávy než Mojžíš, tak jako stavitel domu je víc nežli dům sám.
Každý dům někdo staví; ten, kdo postavil vše, je Bůh. Mojžíš byl věrný v celém Božím domě,
ale jen jako služebník, který měl dosvědčit to, co teprve bude vysloveno.
Kristus však jako Syn je nad celým Božím domem.
A tímto Božím domem jsme my,
pokud si až do konce zachováme smělou jistotu a radostnou naději.

Požehnání:

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží
a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.
Amen.

Píseň: 636